ВАШИНГТОН — КИЇВ — МОСКВА: ДИПЛОМАТІЯ МІЖ ТРАНЗАКЦІЙНИМ ПОСЕРЕДНИЦТВОМ, КОНСТИТУЦІЙНИМИ МЕЖАМИ ТА СТРАТЕГІЧНИМ ІМПЕРАТИВОМ ВИХОДУ УКРАЇНИ З ВІЙНИ БЕЗ КАПІТУЛЯЦІЇ

Віктор БЕДЬ,
доктор юридичних наук, доктор богословських наук, професор
Науково-дослідний інститут стратегічних та політико-правових досліджень Карпатського університету імені Августина Волошина

м. Ужгород
8 вересня 2026 року

Завершення чергового дипломатичного раунду між Вашингтоном, Києвом і Москвою засвідчило одночасно і відновлення переговорної динаміки, і незмінність фундаментальних суперечностей, які дотепер унеможливлюють досягнення справедливого та стійкого миру.

5 вересня 2026 року спеціальні представники президента США Дональда Трампа Стів Віткофф і Джаред Кушнер провели переговори з президентом Російської Федерації Володимиром Путіним у Москві, а 6 вересня прибули до Києва, де зустрілися з президентом України Володимиром Зеленським та представниками української переговорної групи. До консультацій також були залучені радники з питань національної безпеки Великої Британії, Франції та Німеччини.

За повідомленнями сторін, переговори стосувалися можливого відновлення тристороннього переговорного формату за участю України, США та Росії, гарантій безпеки, економічної підтримки України, посилення протиповітряної оборони та підготовки української енергетики до чергової воєнної зими.

Однак дипломатичного прориву не відбулося. Візити американських представників лише підтвердили: сторони погоджуються з необхідністю продовження контактів, але їхні уявлення про зміст, умови та кінцеву мету можливого врегулювання залишаються принципово різними.

Водночас 8 вересня Володимир Зеленський повідомив, що американські представники запропонували кілька достойних ідей, які можуть стати предметом подальшого обговорення. Отже, місія Віткоффа і Кушнера не принесла готової угоди, але відкрила можливість пошуку нової переговорної конструкції за участю України, США та європейських партнерів.

Персоналізована дипломатія Дональда Трампа

Місія Стіва Віткоффа і Джареда Кушнера є проявом характерної для Дональда Трампа персоналізованої та транзакційної дипломатії. Її основу становлять не стільки традиційні багаторівневі механізми Державного департаменту США, скільки прямі доручення президента, неформальні контакти, пошук взаємоприйнятної політичної угоди та прагнення досягти конкретного результату в обмежені строки.

Такий формат має певні переваги. Він дозволяє оперативно передавати позиції сторін, перевіряти межі можливого компромісу та обходити частину дипломатичної бюрократії. Водночас він породжує серйозні ризики, особливо коли складні питання міжнародного права, державного суверенітету,

територіальної цілісності та довгострокової безпеки розглядаються переважно крізь призму політичної доцільності або логіки укладення швидкої угоди.

Американські посередники можуть пропонувати переговорні моделі, політичні рамки, безпекові механізми та економічні програми. Проте вони не можуть розпоряджатися територією України, визначати її державний устрій чи брати на себе право вирішувати майбутнє Українського народу.

Будь-які заяви, усні домовленості або попередні переговорні напрацювання самі собою не створюють для України остаточних міжнародно-правових зобов'язань. Можлива угода повинна відповідати Конституції та законам України, міжнародному праву, компетенції уповноважених органів державної влади й установленим процедурам її підписання, схвалення та ратифікації.

Саме тому дипломатичне посередництво США необхідно сприймати як важливий інструмент пошуку виходу з війни, але не як право ухвалювати рішення замість будь-якої зі сторін — ані замість Української держави та Українського народу, ані замість держави-агресора — Російської Федерації.

Конституційні межі можливого компромісу

Одним із головних каменів спотикання залишається вимога Кремля щодо виведення Сил оборони України з неокупованих районів Донецької області та фактичного передання Росії територій, яких вона не змогла захопити воєнним шляхом.

Прийняття такої вимоги означало б не припинення війни на наявній лінії бойового зіткнення, а добровільну здачу української території агресорові. Воно створило б небезпечний прецедент, за якого держава, що не досягла своїх загарбницьких цілей на полі бою, отримує бажане за столом переговорів завдяки ядерному шантажу, терору проти цивільного населення та політичному тиску.

Статті 1 і 2 Конституції України визначають Україну суверенною, незалежною, унітарною державою, територія якої в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною. Відповідно до статті 73 Конституції України, питання про зміну території України вирішуються виключно всеукраїнським референдумом.

Ці положення означають, що жодна посадова особа — Президент України, Прем'єр-міністр, міністр, керівник переговорної групи чи будь-який інший представник держави — не має одноосібного права відмовлятися від частини державної території або визнавати російські анексії.

Водночас необхідно юридично розрізняти фактичний контроль над територією та її правовий статус. Тимчасове припинення бойових дій уздовж лінії зіткнення саме собою не означає юридичного визнання окупованих територій частиною Російської Федерації. Україна може погодитися на режим припинення вогню, розведення сил, міжнародний моніторинг або інші тимчасові безпекові механізми, не відмовляючись від свого суверенітету над тимчасово окупованими територіями.

Саме така правова конструкція може стати основою реалістичного виходу з гарячої фази війни: припинення масового кровопролиття без визнання російських анексій, без юридичної відмови від українських земель і без надання агресорові права визначати майбутнє України.

Військова доцільність не може підміняти право

Краматорсько-Слов'янська агломерація та оборонні рубежі на напрямках Покровська і Костянтинівки мають не тільки територіальне, а й надзвичайно важливе військово-стратегічне значення.

Посилення російського тиску на Донеччині, наближення окупаційних військ до ключового оборонного поясу Слов'янська і Краматорська та наявні труднощі з людським поповненням українського війська додатково підтверджують: переговорна стратегія не може бути відірвана від реального становища на фронті.

Добровільне залишення підготовлених оборонних позицій без рівноцінних, надійних і юридично закріплених гарантій створило б для Росії вигідний плацдарм для нового наступу. Будь-яке розведення військ або зміна конфігурації оборони повинні оцінюватися не за політично привабливими деклараціями, а за їхніми реальними наслідками для обороноздатності держави.

Проте й протилежна крайність є небезпечною. Посилання на конституційну недоторканність території не повинно використовуватися як виправдання безстрокового продовження виснажливої війни без чітко

визначеної стратегії, досяжної військової мети та відповідального розрахунку людських, економічних і демографічних наслідків.

Конституція України зобов'язує державу не лише захищати її територіальну цілісність і суверенітет, а й утверджувати та забезпечувати життя, безпеку, права і свободи людини як найвищу соціальну цінність. Отже, державна стратегія повинна одночасно забезпечувати захист території, збереження Українського народу, боєздатність армії, життєздатність економіки та саме майбутнє України. Вона в жодному разі не може зводитися до безстрокового продовження війни на виснаження без реалістичної стратегії її завершення у розумно прогнозованій перспективі — ціною подальшої загибелі й каліцтва сотень тисяч громадян, демографічного знекровлення нації та нового масового вимушеного переміщення людей як у межах підконтрольної державі території, так і за кордон. Захищаючи територію, держава не має права втратити народ, заради якого ця територія захищається і без якого сама держава позбавляється свого людського змісту та історичного майбутнього.

Вихід із гарячої фази війни як імператив національного виживання

Для України пошук реального, безпечного і гідного виходу з гарячої фази війни вже не є лише одним із можливих напрямів зовнішньої політики. Це нагальний стратегічний імператив національного виживання.

Ідеться не про мир за будь-яку ціну і не про поступки, які знищать суверенітет держави. Ідеться про тверезе усвідомлення того, що війна на виснаження має властивість не лише продовжувати вже наявні втрати, а й накопичувати їх, взаємно посилювати та переводити в нову, значно небезпечнішу якість. Демографічне скорочення послаблює економіку і мобілізаційний потенціал; руйнування економіки звужує можливості оборони; виснаження армії погіршує переговорну позицію; погіршення позиції на фронті підвищує ціну майбутнього врегулювання. Так утворюється замкнене коло стратегічного ослаблення держави.

Тому зволікання саме собою не гарантує Україні кращих умов. Навпаки, якщо не існує реальної перспективи швидкої та докорінної зміни співвідношення сил на нашу користь, кожен наступний рік війни може означати меншу чисельність населення, слабшу економічну базу, вужчий мобілізаційний

резерв, більшу зовнішню залежність, глибше суспільне виснаження і складніші вихідні позиції для переговорів.

Україна веде тривалу війну проти держави, яка має значно більший мобілізаційний, ресурсний і промисловий потенціал. Російська Федерація також зазнає колосальних втрат, виснажує власну економіку та дедалі більше залежить від зовнішньої підтримки авторитарних режимів. Проте механічне порівняння втрат не змінює головного: для України кожен загиблий захисник, кожна зруйнована родина, кожен вимушений емігрант і кожне втрачене покоління спричиняють незрівнянно тяжчі довгострокові наслідки. Вони вже набули катастрофічного масштабу, з кожним днем і місяцем війни невпинно поглиблюються, а в подальшій перспективі можуть перейти критичну межу, за якою демографічні, суспільні та державницькі втрати стануть катастрофічно незворотними.

Щоденні втрати найактивнішої, наймужнішої та найпатріотичнішої частини суспільства поглиблюють демографічну кризу. Масова еміграція, падіння народжуваності, старіння населення, зростання кількості людей з інвалідністю, руйнування родин і тривала психологічна травматизація формують наслідки, які Україна відчуватиме десятиліттями. Йдеться не лише про сьогоднішню чисельність населення, а й про майбутню спроможність нації відтворювати себе, розвивати державу, утримувати армію, економіку, науку, освіту та систему соціального забезпечення.

Не менш небезпечним є системне руйнування енергетики, промисловості, транспортної, житлової та комунальної інфраструктури. Кожен новий цикл руйнувань збільшує вартість майбутнього відновлення, відштовхує інвестиції, прискорює відтік громадян і скорочує власну податкову базу держави. Зростання зовнішньої фінансової залежності, навіть за збереження допомоги партнерів, поступово звужує простір самостійних державних рішень.

Тривале виснаження несе також внутрішньополітичні ризики: накопичення соціальної несправедливості, зневіри, радикалізації, взаємної недовіри, конфліктів між фронтом і тилом та між тими, хто залишився в Україні, і тими, хто виїхав. Якщо ці процеси стануть некерованими, ворог намагатиметься використати їх для внутрішнього розколу держави, яку не зміг знищити прямою воєнною силою.

Не можна виключати й найгіршого сценарію: подальше погіршення воєнної ситуації, втрата нових територій, ослаблення міжнародної підтримки та необхідність у майбутньому погоджуватися на умови, значно тяжчі від тих, які ще можна відвернути сьогодні. Відкладання рішення не завжди зберігає можливості; інколи воно їх безповоротно знищує.

Саме тому відповідальна влада зобов'язана одночасно зміцнювати оборону і наполегливо шукати дипломатичну формулу припинення гарячої фази війни. Прагнення до такого виходу не є слабкістю, зрадою чи відмовою від боротьби. За належних умов воно є проявом державницької зрілості та відповідальності перед живими, полеглими і майбутніми поколіннями українців.

Державницька мудрість полягає не в тому, щоб воювати безкінечно і за будь-яку ціну, а в тому, щоб захистити країну, зберегти народ, не допустити капітуляції та знайти такий спосіб виходу з війни, який не перетворить припинення бойових дій на відкладену державну катастрофу.

Західна підтримка не є незмінною величиною

Україна повинна бути вдячною державам і народам, які надають їй військову, фінансову, гуманітарну та політичну допомогу. Без цієї підтримки протистояння повномасштабній російській агресії було б незрівнянно важчим, а тривале збереження обороноздатності та самої Української державності могло б узагалі опинитися під критичною загрозою.

Проте національна стратегія не може будуватися на припущенні, що обсяги, строки та політичні умови зовнішньої підтримки залишатимуться незмінними протягом необмеженого часу.

Результати земельних виборів 6 вересня 2026 року в Саксонії-Ангальт, де ультраправа «Альтернатива для Німеччини» отримала близько 44 відсотків голосів, засвідчили поглиблення політичної радикалізації у частині німецького суспільства. Зростання ізоляціоністських настроїв у США, внутрішньополітичні кризи в європейських державах, економічне невдоволення виборців, посилення проросійських політичних сил у країнах Європейського Союзу та інших державах світу, а також подальша консолідація тоталітарних і авторитарних режимів, зокрема навколо підтримки Російської Федерації, можуть безпосередньо впливати на обсяги, сталість та умови міжнародної допомоги Україні.

Це не означає неминучої відмови Заходу від підтримки України. Однак така підтримка не є гарантованою константою. Вона залежить від виборів, складу урядів, суспільних настроїв, стану економіки та спроможності української влади зберігати довіру партнерів.

Отже, переговорні можливості, доступні Україні сьогодні, вже завтра можуть виявитися значно вужчими, а запропоновані умови — суттєво гіршими. Ігнорувати цю мінливість означало б підміняти відповідальну державну стратегію політичними сподіваннями, стратегічною недалекоглядністю та небезпечним самообманом, водночас вводячи в оману українське суспільство щодо реальних перспектив і можливих наслідків подальшого затягування війни.

Москва використовує дипломатію як продовження війни

Публічні заяви Кремля не дають підстав вважати, що Російська Федерація відмовилася від своїх імперських цілей.

Новим підтвердженням цього стало відновлення 8 вересня масованих російських ракетно-дронових ударів по Києву та інших регіонах України невдовзі після від'їзду американських емісарів. Загибель і поранення мирних людей та нові руйнування засвідчили: Кремль не зупиняє війну заради дипломатії, а поєднує переговори з воєнним терором і силовим тиском.

Формула про необхідність усунення так званих «першопричин конфлікту», яку постійно повторюють російські посадовці, означає набагато більше, ніж територіальні претензії. Йдеться про намагання обмежити обороноздатність України, заблокувати її європейську та євроатлантичну інтеграцію, нав'язати їй залежну зовнішню політику та фактично позбавити повноцінного державного суверенітету.

Кремль використовує переговорний процес для досягнення кількох взаємопов'язаних цілей: послаблення санкційного тиску, затягування часу, накопичення військових ресурсів, розколу між Україною та її партнерами, а також поступового повернення Росії до статусу держави, з якою провідні світові центри сили домовляються про розподіл сфер впливу.

Особливо небезпечною є ймовірність формування неформального глобального формату США — Китай — Росія, у межах якого долі інших держав розглядатимуться як предмет домовленостей між великими державами.

Такий підхід суперечив би принципу суверенної рівності держав і створював би безпосередню загрозу не лише Україні, а й усій європейській системі безпеки.

Україна не повинна допустити, щоб питання її території, безпеки та міжнародного статусу вирішувалося без її повноправної участі. Жодних домовленостей про Україну без України бути не може.

Європа повинна залишатися стороною переговорного процесу

Залучення Великої Британії, Франції та Німеччини до консультацій у Києві має принципове значення. Російсько-українська війна є не локальним прикордонним конфліктом, а війною проти всієї післявоєнної системи європейської безпеки.

Саме тому можливе врегулювання не може бути результатом лише двосторонніх домовленостей Вашингтона і Москви. Його наслідки безпосередньо стосуватимуться оборонної архітектури Європи, санкційної політики, енергетичної безпеки, міграційних процесів та майбутнього НАТО і Європейського Союзу.

США залишаються головним військово-політичним партнером України, але європейські держави повинні бути не спостерігачами, а співучасниками створення і забезпечення післявоєнної системи стримування Росії.

Надійною може бути лише така модель, у якій американські гарантії, європейські оборонні можливості та власна військова спроможність України утворюватимуть єдиний взаємопов’язаний механізм.

Вихід із війни не означає примирення з агресором

Необхідно принципово розмежувати припинення вогню, політичне врегулювання та примирення.

Україна може прагнути припинення бойових дій, не примиряючись із російською неправдою, не визнаючи законності окупації та не відмовляючись від права домагатися відновлення територіальної цілісності мирними, дипломатичними, правовими й економічними засобами.

Припинення вогню може зупинити масові вбивства, але саме собою не усуває причин війни. Мирний договір може визначити правові та безпекові механізми співіснування, але не зобов’язує Український народ забути про

загиблих, пробачити злочини без покарання чи прийняти російську версію історії.

Справедливий мир не повинен означати моральної реабілітації агресора. Воєнні злочини, злочини проти людяності, депортація українських дітей, катування, убивства мирного населення та знищення української культурної спадщини повинні й надалі бути предметом міжнародного розслідування і судового переслідування.

Мир без справедливості буде нестійким. Але й проголошення абстрактної справедливості без реалістичної стратегії припинення масового кровопролиття може перетворитися на виправдання безвідповідального продовження національного виснаження, руйнування держави та поступового самознищення Українського народу.

Яким має бути прийнятний для України вихід із війни

Капітуляцією було б роззброєння України, юридичне визнання російських анексій, відмова від тимчасово окупованих територій, обмеження державного суверенітету та передання Росії права визначати внутрішній устрій і зовнішньополітичний курс Української держави.

Натомість належно гарантоване припинення вогню зі збереженням незалежної Української держави, її міжнародно визнаних кордонів, боєздатних Збройних Сил, власного оборонно-промислового комплексу та свободи зовнішньополітичного вибору не є капітуляцією.

Прийнятна для України модель виходу з гарячої фази війни повинна передбачати:

- відсутність юридичного визнання російської анексії будь-якої частини території України;
- припинення вогню під дієвим міжнародним контролем і з чітко визначеними наслідками за його порушення;
- збереження та подальше зміцнення Збройних Сил України без нав’язаних Росією обмежень;
- довгострокове забезпечення України сучасними засобами протиповітряної і протиракетної оборони;
- розвиток українського ракетного, безпілотного та іншого оборонного виробництва;

- юридично визначені безпекові зобов’язання США і провідних європейських держав;
- автоматичне поновлення та посилення санкцій у разі нового російського нападу;
- використання заморожених російських активів для відбудови України та компенсації завданої шкоди;
- повернення військовополонених, цивільних заручників і депортованих українських дітей;
- збереження міжнародно-правової відповідальності Російської Федерації за агресію та вчинені воєнні злочини;
- гарантування Україні права самостійно визначати свій внутрішній устрій і зовнішньополітичний курс.

Без цих елементів припинення бойових дій ризикує стати лише оперативною паузою, яку Росія використає для відновлення сил, переозброєння та підготовки нового нападу.

Внутрішня спроможність держави як основа зовнішньої безпеки

Жодні міжнародні гарантії не компенсують внутрішньої слабкості держави. Україна зможе використати дипломатичну паузу для довгострокового виживання лише за умови зміцнення власних інституцій.

Критично необхідними залишаються подолання системної корупції, прозорий контроль за військовими закупівлями, професійне державне управління, відновлення довіри громадян до влади, справедливе комплектування Сил оборони та реальна відповідальність посадових осіб за зловживання.

Корупція під час війни є не просто фінансовим злочином. Вона безпосередньо послаблює обороноздатність, підриває суспільну єдність, деморалізує військовослужбовців і руйнує довіру міжнародних партнерів.

Тому дипломатична стратегія, оборонне зміцнення та відновлення законності повинні становити єдину державну політику. Україна не зможе переконливо вимагати від партнерів довгострокових гарантій, якщо сама не продемонструє спроможності до відповідального, прозорого та правового управління.

Стратегічний прогноз

Найімовірнішим у короткостроковій перспективі залишається не укладення повноцінного мирного договору, а продовження переговорів щодо можливого припинення вогню, локального зменшення інтенсивності бойових дій або створення проміжної політико-безпекової рамки.

Обговорюється можливість нового тристороннього переговорного раунду за посередництва США, потенційними майданчиками для якого можуть стати Туреччина, Об'єднані Арабські Емірати або Швейцарія. Водночас повідомлення про ймовірну більшу готовність Москви до переговорів лише після виборів до Державної думи РФ 20 вересня свідчать, що Кремль і надалі підпорядковує дипломатію власному політичному календарю та прагненню виграти час.

Росія намагатиметься відкласти предметні рішення, зберігаючи воєнний тиск і сподіваючись на погіршення внутрішнього становища України та ослаблення західної підтримки. Водночас Кремль намагатиметься перекласти відповідальність за зрив переговорів на Київ і представити відмову України від ультиматумів як небажання миру.

Адміністрація Дональда Трампа, зі свого боку, прагнутиме продемонструвати конкретний дипломатичний результат. Це посилюватиме тиск на обидві сторони, але через відмінність їхнього становища частина такого тиску може бути спрямована насамперед на Україну як на державу, залежнішу від американської військової та фінансової допомоги.

Для України головним завданням стане недопущення нав'язаного поспішного рішення, але водночас — уникнення ролі сторони, яка лише відкидає пропозиції й не формулює власної реалістичної моделі завершення війни.

Українська держава повинна запропонувати партнерам чітку, юридично вивірену та політично здійсненну формулу: припинення активних бойових дій без визнання анексій, збереження суверенітету й обороноздатності, міжнародний контроль, довгострокове озброєння України та автоматичні наслідки для Росії у разі нового нападу.

Саме наявність власної стратегії, а не пасивне очікування рішень Вашингтона, Москви чи європейських столиць, визначатиме суб'єктність України в майбутньому переговорному процесі.

Висновки

Україна не повинна обирати лише між безкінечною війною та капітуляцією. Вона має сформувати третій шлях — збереження держави, народу й армії, припинення масових втрат і створення таких умов, за яких можна буде реально вийти з нищівної російсько-української війни та унеможливити або зробити неприйнятно дорогою нову російську агресію.

Вихід із гарячої фази війни є не другорядною дипломатичною можливістю, а нагальною державною необхідністю. Подальше затягування війни на виснаження може спричинити не просто продовження нинішніх втрат, а значно жахливіші та небезпечніші наслідки: демографічне спустошення, втрату нового покоління, руйнування економічної самодостатності, виснаження армії, послаблення міжнародної підтримки, внутрішню дестабілізацію, втрату нових територій і звуження самого простору для майбутнього державного відновлення.

Найбільша стратегічна помилка полягала б у припущенні, що час автоматично працює на Україну. Час працює на того, хто здатен швидше відновлювати людські, військові, промислові та фінансові ресурси. Якщо співвідношення сил не змінюється на нашу користь, продовження війни без чіткої стратегії виходу може не наближати перемогу, а поступово погіршувати умови, за яких Україні все одно доведеться завершувати її в майбутньому.

Проте припинення бойових дій не може оплачуватися юридичною відмовою від українських територій, роззброєнням держави, обмеженням її суверенітету або переданням Росії права визначати майбутнє України. Вихід із війни повинен означати збереження Української держави, Українського народу, боєздатної армії, міжнародної суб'єктності та історичної перспективи відновлення справедливості.

Україна повинна тверезо враховувати, що міжнародне середовище змінюється, а зовнішня підтримка не є безумовною і безстроковою. Переговорне вікно можливостей має часові межі, і умови, доступні сьогодні, завтра можуть стати значно гіршими.

Водночас мир не може ґрунтуватися на довірі до Російської Федерації. Його основою повинні бути сильні Збройні Сили України, сучасна протиповітряна та протиракетна оборона, потужний оборонно-промисловий комплекс, юридично закріплені міжнародні гарантії, автоматичні санкційні механізми та внутрішня консолідація Української держави.

Найважливіше завдання дипломатії полягає не в тому, щоб будь-якою ціною підписати документ і назвати його миром. Воно полягає в тому, щоб зупинити масове кровопролиття, зберегти Українську державу й Український народ, не допустити капітуляції та створити такий баланс сил, за якого нова російська агресія стане неможливою або матиме для агресора неприйнятно високу ціну.

Справжній вихід із війни — це не відмова від України та її територій заради тимчасової тиші. Це порятунок і збереження Української держави, Українського народу, боєздатної армії та права майбутніх поколінь жити у вільній, незалежній і сильній Україні.

Основні електронні джерела

1. Конституція України: офіційний текст. Верховна Рада України. https://zakon.rada.gov.ua/go/254к/96-вр

2. Reuters. US envoys hope for new Ukraine–Russia talks after Kyiv visit, 6 вересня 2026 року. https://www.reuters.com/business/aerospace-defense/us-envoys-make-first-kyiv-visit-amid-ukraine-war-peace-push-2026-09-06/

3. Reuters. Kremlin does not rule out restart of peace talks with Ukraine and US, 7 вересня 2026 року. https://www.reuters.com/world/europe/kremlin-says-it-does-not-rule-out-restart-peace-talks-with-ukraine-us-2026-09-07/

4. Радіо Свобода. «Віткофф і Кушнер залишили Київ на спецпоїзді — УЗ», 7 вересня 2026 року. https://www.radiosvoboda.org/a/news-kushner-vitkoff-uz/33848302.html

5. NATO. Relations with Ukraine. https://www.nato.int/en/what-we-do/partnerships-and-cooperation/relations-with-ukraine

6. Reuters. Zelenskiy says US envoys presented “decent ideas” for peace talks, 8 вересня 2026 року. https://www.reuters.com/world/europe/zelenskiy-says-us-envoys-presented-decent-ideas-peace-talks-2026-09-08/

7. Reuters. Russia hits Kyiv after pause for US envoys’ visit, killing three, 8 вересня 2026 року. https://www.reuters.com/world/europe/russian-ballistic-missiles-hit-kyiv-us-envoys-leave-2026-09-08/

8. Reuters. Russian drive on Donetsk region puts Kyiv’s new commanders to the test, 8 вересня 2026 року. https://www.reuters.com/world/europe/russian-drive-donetsk-region-puts-kyivs-new-commanders-test-2026-09-08/